

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Karla Podolky a soudců JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Petra Příhody, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02, Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 5**, za další účasti žalobkyně **UPC Česká republika, a. s.**, IČ 005 62 262, se sídlem v Praze 4, Závašova 5, zastoupené JUDr. Janem Veverkou, advokátem se sídlem v Praze 2, Londýnská 59, a žalované **M. S.**, ve věci žaloby o zaplacení částky 2100 Kč za nevrácení vypůjčeného zařízení a smluvní pokuty ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení od 29. 4. 2006 do 22. 10. 2007, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 13 C 658/2008,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 13 C 658/2008, o zaplacení částky 2100 Kč za nevrácení vypůjčeného zařízení a smluvní pokuty ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení od 29. 4. 2006 do 22. 10. 2007, **je soud.**
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 3. 2008, čj. 13 C 658/2008 - 19, **se zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2. 12. 2008 navrhl Český telekomunikační úřad zvláštnímu senátu rozhodnutí sporu o pravomoc (kompetenčního sporu) podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, který vznikl mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 5 ve věci tohoto soudu, u něhož podala žalobkyně UPC Česká republika, a. s., žalobu proti žalované M. S. o částku 2100 Kč s příslušenstvím.

Ze spisu vyplynuly tyto skutečnosti:

Uvedená žaloba byla podána u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 13. 11. 2007. Podle žalobního tvrzení a podle připojených příloh uzavřela žalobkyně s žalovanou „Smlouvu o poskytování veřejné telekomunikační služby šíření televizních nebo rozhlasových signálů po vedení“ a v souladu se smlouvou zapůjčila žalované zařízení pro poskytování objednaných služeb („UTK, Gi box“). Jelikož žalovaná porušila své povinnosti ze smlouvy, žalobkyně od smlouvy odstoupila a vyzvala žalovanou mj. k zaplacení

jednorázové smluvní pokuty ve výši 2100 Kč za to, že žalovaná nevrátila žalobkyni vypůjčené zařízení. Žalovaná na výzvu nereagovala, a žalobkyně proto soudu navrhla, aby žalované uložil povinnost uhradit mu dlužnou částku i s příslušenstvím a náklady řízení.

Obvodní soud pro Prahu 5 zastavil řízení o žalobě usnesením ze dne 27. 3. 2008, čj. 13 C 658/2007 - 19, s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), rozhoduje Český telekomunikační úřad spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem, popřípadě uživatelem, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Jelikož dodávka televizních programů prostřednictvím satelitního signálu, která byla předmětem smlouvy mezi žalobkyní a žalovanou, je službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) citovaného zákona, přísluší rozhodování o nárocích, které plynou z porušení povinnosti platit cenu za tuto službu, uvedenému úřadu, nikoli soudu.

V návrhu na řešení kompetenčního sporu Úřad zdůraznil, že spor je veden jednak o částku 2100 Kč – jednorázovou smluvní pokutu za nevrácení vypůjčeného zařízení – jednak o příslušenství této částky ve formě smluvní pokuty ve výši 0,1 % z této částky za každý den prodlení. Částka 2100 Kč, která odpovídá hodnotě zapůjčeného zařízení, není cenou za službu elektronických komunikací, nýbrž je plněním plynoucím ze smlouvy o výpůjčce mezi žalobkyní a žalovanou, která založila soukromoprávní vztah. O této částce, jakož ani o příslušenství k ní se vztahujícím, není Úřad příslušný rozhodovat. To potvrzuje i usnesení zvláštního senátu ze dne 6. 11. 2003, čj. Konf 42/2003 - 8.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc se zvláštní senát řídil následujícími úvahami:

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; podle § 129 odst. 1 zákona pak Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Jak plyne z listin založených v soudním spisu, obsahem „Smlouvy o poskytování veřejné telekomunikační služby šíření televizních nebo rozhlasových signálů po vedení“ uzavřené mezi stranami původního řízení byla na straně žalobkyně povinnost dodávat žalované signál digitálního satelitního vysílání, které odpovídala povinnost žalované hradit žalobkyni tuto službu. Rozhodovat ve sporu o plnění takových povinností – které jsou upraveny nejen konkrétním způsobem v této smlouvě, resp. ve všeobecných obchodních podmínkách žalobkyně, ale obecně též v zákoně o elektronických komunikacích (srov. část první hlavu čtvrtou díl první zákona) - by vskutku příslušelo Úřadu.

Předmětem řízení v této věci je však smluvní pokuta za vypůjčené zařízení, které si žalovaná ponechala v rozporu se smlouvou i poté, co žalobkyně od smlouvy odstoupila, a bezdůvodně se tak obohatila. Nelze jistě popřít, že výpůjčka zařízení v tomto případě podmiňovala poskytování služby elektronické komunikace: bez ní by totiž příjem

satelitního vysílání nebyl možný. To ovšem z výpůjčky nečiní službu elektronických komunikací.

V této souvislosti zvláštní senát připomíná svou konstantní judikaturu (navazující ostatně na rozhodovací činnost někdejšího správního úseku Vrchního soudu v Praze) týkající se nároku mobilního operátora – coby poskytovatele telekomunikační služby – na doplatek kupní ceny za mobilní telefon. I když nárok na tento doplatek vznikl v důsledku porušení povinnosti uživatele hradit paušální poplatek za službu a hovorné – tedy v příčinné souvislosti s porušením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb – jedná se přesto o nárok plynoucí z běžného soukromoprávního vztahu založeného kupní smlouvou; rozhodovat o něm proto přísluší soudu, nikoli Úřadu (srov. rozhodnutí č. 47/2004 Sb. NSS). Obdobná argumentace se tak uplatní i v projednávané věci: nezáleží na označení smluv, které mezi sebou strany uzavřely, nýbrž na povaze konkrétních vztahů, které jsou jejich předmětem.

Obě strany vztahu založeného „Smlouvou o dodávce služeb UPC Direct“ se mohou svobodně rozhodnout, zda do něj vstoupí či nikoli (omezená smluvní svoboda zájemce o službu co do určování obsahu tohoto vztahu při uzavírání formulářové smlouvy je věcí jinou, pro tyto úvahy nepodstatnou), a žádá ze stran nemůže autoritativně určovat právní postavení druhé strany. Jedná se navíc o majetkový vztah, v němž si strany k uspokojení svých soukromých zájmů poskytují ekonomicky ekvivalentní protiplnění. To vše svědčí o tom, že vztah mezi osobou vykonávající komunikační činnost a účastníkem je vztahem soukromoprávním a že rozhodovat o sporech z něj plynoucích náleží pravidelně soudům v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Zákon o elektronických komunikacích (§ 129 odst. 1) stanovuje z tohoto pravidla výjimku. Tu je však třeba vykládat úzce – ostatně jako všechna ustanovení, která odnímají soudům jejich nejvlastnější pravomoc rozhodovat spory ze soukromoprávních vztahů v klasickém nalézacím řízení.

Příslušnost Úřadu pak nebude dána ani ve vztahu k příslušenství vztahujícímu se k dlužné částce ve výši 2100 Kč. I zde je třeba mít na paměti, že ze smlouvy vzniklo žalované několik - v právním slova smyslu samostatných – povinností k platbám vůči žalobkyni: šlo jednak o platbu za samotné „poskytování veřejné telekomunikační služby šíření televizních nebo rozhlasových signálů po vedení“ (tedy za poskytování služby elektronických komunikací), jednak o platbu za nevrácení vypůjčeného zařízení po ukončení smluvního vztahu. Sankce, které si strany smlouvy mezi sebou sjednaly, se nevztahují k blíže neurčenému „porušení smlouvy“, ale jsou neoddělitelně spjaty s porušením konkrétní povinnosti ze smlouvy. Příslušnost k rozhodování o sankci se tak bude odvíjet od toho, k porušení jaké konkrétní povinnosti byla sjednána. Bude-li porušena povinnost platby za poskytování služby elektronických komunikací, bude o této povinnosti i o smluvní sankci za její nesplnění rozhodovat Úřad. Bude-li však porušena povinnost jiná, a o nárocích z tohoto porušení bude rozhodovat soud – jak je tomu i v tomto případě – přísluší soudu rozhodovat i o sankci vztahující se k takovému porušení povinnosti. Je třeba ještě upozornit na to, že žalobkyně v žalobě ze dne 13. 11. 2007 i v jejím doplnění žádala úrok z prodlení ve výši 0,1 % z dlužné částky za každý den prodlení s odkazem na čl. 6 Všeobecných podmínek; čl. 6.10 těchto podmínek však upravuje smluvní pokutu v této výši, nikoli úrok z prodlení. Jedná se patrně o přehlédnutí ze strany žalobkyně, jehož náprava je snadná; tato nepřesnost však nic nemění na právě

provedené úvaze, podle níž je soud, který je příslušný rozhodovat o porušení konkrétní povinnosti ze smlouvy, příslušný i k rozhodování o sankci vztahující se k tomuto porušení (ať už by šlo o smluvní pokutu, úrok z prodlení či jinou sankci).

Rozhodování o nárocích plynoucích z porušení povinnosti vrátit vypůjčenou věc (byť k výpůjčce došlo v souvislosti s uzavřením smlouvy o poskytování služby elektronických komunikací) tedy zákon o elektronických komunikacích nesvěřuje Úřadu; z pravomoci soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o věci přísluší soudu.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení obvodního soudu, které odporuje výroku, jímž byla pravomoc určena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 5 pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. prosince 2008

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního
senátu

